

НАДТО ПІЗНО ЕПІЗОД ЗГАДАВСЯ...

Вибілена густо ранньою весною
Яблуня розлога лущитья корою,

Поряд неї груша небо рве гілками,
Ліжко поміж ними все в іржі з роками.

Вітерцем хвилює в кронах гілку кожну,
Тут в тіні у спеку відпочити можна.

Мулько лиш лежати – ліжко без матрасу,
А, коли діждемось ми нічного часу,

Парою, обнявшись, сядемо близенько
Зігрівати буду я тебе серденько.

Будемо сидіти довго під зірка́ми,
Наче ланцюгами, сплетемось руками.

До самого ранку час ми б коротали
І про сон забувши, ніжно вуркотали,

Та мене чекає зранку електричка,
Будуть виглядаюти мати і сестричка.

Хвіртка відчинилась, батько твій зі зміни,
Йшов і не помітив нас у ту хвилину.

І тоді ми тихо по своїх кімнатах
Розійшлись навшпиньки, тільки як же спати,

Після цього всього, як у сні забутись?
Схоже й до світанку мабуть не заснути...

Жаль, та дуже пізно епізод згадався,
Довго він із болем в пам'яті врізався.

Ось би прочитати, бо пишу для тебе...
Ці рядки солодкі ти почуй хоч з неба!

Дата написання вірша: 2022-08-03